

140-tekens als de absolute bovengrens?

óf:

Waarom we de letter 'e' af en toe tóch moeten gebruiken

Gisteren raakte [ik](#) kort in een leuke discussie verzeild. Punt van debat was de vraag of men de 140-tekens grens die Twitter hanteert aldanniet mag overschrijden, want dat het [kan](#) is overduidelijk. Namelijk door het recent in de populaire Twitter-app geïntegreerde Deck.ly, dat gebruikers in staat stelt ongestoord door te tikken. Deck.ly genereert namelijk automatisch een linkje naar de volle tekst.

De discussie, die overigens al [buiten de thread waar ik me in begaf](#), was begonnen, kende, uiteraard, verschillende polen.

[@deSocialeMedia](#), die toch wel de aanzwengelaar van de thread genoemd kan worden, publiceerde vandaag [een samenvattende blog](#) (over [blogs](#) gesproken, daar schijnen, zo vernam ik [uit goede bron](#), [geen regels](#) voor te zijn, alhoewel [ik daar niet helemaal van overtuigd was](#), en dat overigens nog steeds niet ben).

Anyhow, [@deSocialeMedia](#) haalde in zijn blog een leuk [artikel](#) aan, waarin de auteur ([Francis Tan](#)) zich fel verzet tegen het gebruik van toepassingen als Deck.ly, omdat die iets fundamenteels aan Twitter kapot zouden maken. Echter, dat bepaalde dingen fundamentele eigenschappen (of essenties) hebben, daar ben ik sinds ik Kuhn, en vooral Kuhn over [Wittgenstein](#) [1] heb gelezen, niet meer zo van overtuigd.

Beperkingen

Francis Tan schrijft, in laatstgenoemd artikel:

Saying something is a “constraint” sounds so derogatory. For semantics’ sake, I would rather call it a “creative feature” and that’s exactly what Twitter is all about that. It’s a completely different user experience that caters to a particular crowd.

Ik ben het hier roerend mee eens. Niet dat ik het gebruik van Deck.ly afwijs (ik gebruik het her en der zelf zeker ook), maar er zit iets heel moois, iets heel creatiefs, in het jezelf beperkingen opleggen. Maar ik ben het hier in de eerste plaats zo roerend mee eens omdat 'beperkingen' mij altijd doen denken aan de absolute meester in dergelijk gedrag, namelijk de Franse auteur [Georges Perec](#).

Perec was lid van een schrijversclubje genaamd [OULIPO](#), een zootje sado-machochistische auteurs die er plezier in beleefden zichzelf, en elkaar, beperkingen op te leggen. Naast werken waarin Perec (ik focus mij even op hem), geen conversaties gebruikt (*De Dingen*), en louter de tweede persoon hanteert (*Een Man die Slaapt*), resulteerde die beperkingen ook in Perec's magnum opus 't *Manco*, een boek (oorspronkelijk in het Frans geschreven, maar onder meer in het Engels en in het Nederlands vertaald) waarin de letter 'e' *geen enkele keer voorkomt*.

Natuurlijk is een beperking van maximaal 140 tekens ietwat behapbaarder, maar het is wat mij betreft een soortgelijke beperking. Iets waar je lol aan kunt beleven, en ook iets wat een ieder dwingt om, op Twitter natuurlijk, scherp te blijven.

Echter, Franciscus Tan schrijft ook dat er een meer of minder dwingende reden aan de 140-tekens-beperking verbonden is:

There’s actually a [reason](#) behind the not-so-arbitrary 140 character limit of Twitter and that is simply to fit in an SMS message.

Maar dat is al heel lang heel oud nieuws, zeer oud nieuws zelfs, persoonlijk ken ik niemand, hoe oud zijn telefoon ook is, die gebonden is aan het 140 tekens-limiet.

Alternatieven

Om even op de blog van @deSocialeMedia terug te komen, hij stelt:

Tegenstanders van het gebruik van Twitlonger en Deck.ly diensten stellen echter dat er voor elk situatie genoeg alternatieven zijn:

Een van de genoemde alternatieven werd [door mij](#) gepost (niet dat ik de bedenker ben, integendeel!), namelijk het gebruiken van meerdere tweets om één boodschap te brengen, en dat dan duidelijk te maken door het gebruik van '(1/2)' en '(2/2)'.

Wat mij echter opviel was dat @deSocialeMedia, onder zijn kopje **ALTERNATIEVEN**, het volgende schrijft:

Tegenstanders van het gebruik van Twitlonger en Deck.ly diensten stellen echter dat er voor elk situatie genoeg alternatieven zijn.

Nu lijkt het dus alsof ik een fervent tegenstander van het gebruik van (onder andere) Deck.ly ben, terwijl dat, zoals voor iedereen die mijn Tweet gelezen heeft duidelijk moet zijn, niet het geval is. Ik droeg het alternatief namelijk aan om hem met een vraag te combineren:

@deSocialeMedia: neem je in je blog ook het gebruik van (1/2) / (2/2) constructies mee? Als dát wél mag waarom deck.ly dan niet?

Bij het stellen van die vraag duikt mijn achtergrond als filosoof op. Wat is namelijk, zo vraag ik mij af, het grote verschil tussen het gebruik van de "(1/2) (2/2)" variant en de Deck.ly variant??? (behalve natuurlijk, dat men een linkje aan moet klikken om de volledige (of, over-volledige?) tweet te kunnen lezen).

Mijns inziens bestaat er geen groot verschil tussen die twee 'alternatieven'. Beide overschrijden de 140-teken grens om een boodschap te kunnen brengen. Hoe je die grens overschrijdt zal mij een zorg zijn.

Conclusies

Ik ben het roerend eens met de conclusie die @deSocialeMedia in zijn blog trekt, namelijk dat de beperking tot 140 tekens soms 'structureel tekort *moet* doen aan de inhoud.' En van tekort doen aan inhoud ben ik geen groot fan.

Natuurlijk is de beperking tot 140 tekens iets dat Twitter iets heel eigens geeft. Maar het internet verandert constant, zowel ten goede als ten kwade. Ik ben er echter in het geheel niet van overtuigd dat het gebruik van Deck.ly een negatieve verandering is. Ik lig er niet wakker van als de 140-tekens beperking soms overschreden wordt.

Zoals @deSocialeMedia dan ook schrijft, als een tweep het gebruik van een service als Deck.ly nodig acht om zijn boodschap over te kunnen brengen (en bij, e.g., het reageren op citaten is dat heel vaak het geval) , moet hij “voor die gevallen Deck.ly en Twitlonger *kunnen* gebruiken. Zonder dat iedereen moord en brand schreeuwt. ”

Schrijven zonder het gebruik van de letter 'e' is een grote, mooie, en dankbare uitdaging, die tot creativiteit en bondigheid dwingt, maar we moeten de inhoud niet met het badwater weggooien.

Noot:

[1] Namelijk in: Thomas Kuhn – *The structure of scientific revolutions* (3th edition), The University of Chicago Press (1996), p. 45